

gende, som det er den Dag idag, er den, at der der er Mangel paa Dæksfartøier og fsgaaende Fartøier, og at Fiskeriet udelukkende drives ved aabne Vaade. Der kommer til Island og hovedsagelig fra Færøerne et Par og tyve Dæksfartøier, men paa selve Island blive disse slaaede i Bunke med de fremmede Dæksfartøier og blive forhindrede fra at komme ind i Fjordene, idet der er færegne Regler, der i den Henseende gjælde for Island. Jeg ved ikke, om det ærede Medlem for Veile Amts 2den Valgkreds mente for lidt siden med sine Bemærkninger, at han ønskede Oplysninger om dette Punkt; isaafald ser jeg mig istand til at give ham dem. Der gjælder ifølge den islandste Lovgivning Vedtægter for Fiskeriet hele Landet over, men de laves af hver Fjords Fiskere — jeg tager dog Forbehold paa enkelte Punkter med Hensyn til disse mine Angivelser. Disse Vedtægter skulle sanktioneres af Amtmanden for at være gyldige, men Feilen ved Vedtægterne paa Island har undertiden været den, at der fra vedkommende Autoritets Side — det er ialtfald hendet — er blevet givet noget for let Underskrift paa de af Fiskerne selv vedtagne Regler, og det hænder derfor, at enkelte Isændere paa bestemte Fjorde have lavet deres Vedtægter saaledes, at de kun gjælde for dem selv, medens de udelukkende Fremmede, endogslaa andre Isændere, fra at komme ind i Fjorden. Jeg skal tage et positivt Exempel. Der er en Fjord — Navnet erindrer jeg ikke — hvor der er den Bestemmelse i Vedtægterne, at der ikke maa fiskes med over 40 Siner, og det er aktuelt det Antal, de stedlige Fiskere kunne stille, og saa jage de haade Fremmede og andre Isændere tilbage fra Fjorden. Det Forhold finder jeg ikke rigtigt. Naar dette ikke har været omtalt i Rapporten fra Konsulenten for forrige Aar, er der kun at svaare dertil, at der var saa Meget at staffe Oplysning om, at han ikke kunde udstrække sin Virksomhed til alle Omraader. — Det ærede Medlem for Hjørring Amts 5te Valgkreds (Vertelsen) gjorde mig den Væge igaar at henvise til nogle Udtalelser, der vare saalene fra mig paa et offentligt Diskussionsmøde her i Kjøbenhavn angaaende Esbjerg Havn og Frederikshavns Havn. Han mente da, at jeg nu maatte have forandret Standpunkt ligeoverfor Frederikshavns Havn i Forhold til, hvad jeg tidligere havde udtalt. Jeg beder det ærede Medlem om blot at læse Titlen paa en lille Bog, som er en trykt Beretning om det nævnte Diskussionsmøde, saa vil han nemlig srag ud af Titlen se, at det var en Diskussion om Nøds- og Tilflugtshavne, og deraf fremgaar det allerede, at hans Paastand er urigtig. De Udtalelser, jeg er kommen med, have altid dreiet sig om Nøds- og Tilflugtshavne, og naar Frederikshavns Havn har været paa Bane her i Thinget, har jeg bestandig hørt til dem, der erkjendte det for positivt nødvendigt at gjøre Noget for den Havn,

hvad enten det blev en Nødhavn eller ikke, da Forholdene der ere umulige for Seiladsen for Dieblifket. — Jeg har benyttet Leiligheden til at fremkomme med disse Udtalelser her, fordi jeg derefter vil fortsætte med nogle Bemærkninger om Forslaget under Nr. 92 fra den høitærede Indenrigsminister om en Bevilling af 300,000 Kr. til et Dampfskib mellem Gøteborg og Frederikshavn. Naar jeg vil omtale det her, er det ogsaa, fordi jeg føler, at jeg har en Slags Forpligtelse dertil, begrundet paa, at jeg ved en tidligere Forhandling om Havnen ved Esbjerg, og hvad der dengang af den høitærede Minister blev hentydet til, nemlig at der skulde antages et Postdampfskib mellem Kjøbenhavn og England for Konkurrencens Skyld, optraadte som en meget bestemt Modstander af Ministerens Udtalelser i saa Henseende; jeg nævner det her særlig med Tanke paa det ærede Medlem for Hjørring Amts 5te Valgkreds (Vertelsen). For ikke igjen at give Anledning til Misforstaaelse skal jeg her erklære, at de Udtalelser, jeg dengang kom med om Esbjerg, staaar jeg ved endnu; men ikke besto mindre skal jeg varmt anbefale, at der anstattes et Dampfskib til 300,000 Kr. mellem Gøteborg og Frederikshavn, og jeg skal tillade mig at motivere den Opfattelse, jeg har, ved at henvise til, at Forholdet jo er vidt forskjelligt. Ved Esbjerg havde et agtet stort dansk Dampfskibsselskab laaet sig ned og opdyrket en Route over til England, der hovedsagelig dreiede sig om Kreaturtransporten, i alt Fald om Godstransport. Forholdet ved Frederikshavn er verimod det, at fra 1ste April i Aar er det for det Første ikke mere noget dansk Selskab, som seiler derfra til Gøteborg; det vil da være et svensk Rheberi, hvis Skib befarer denne Strækning, og om det end efter Udløbet af et Aar maaske, saafremt Ministeren modtager det gjorte Tilbud fra en enkelt Privatmand om at levere et Skib til 300,000 Kr. uden Tilskud, atter vil blive en dansk Mand, der besøger Farten, er der ingen Garanti for, at Udførelsen af Routen vil ske med den fornødne Paalidelighed og Nødsagtighed, naar den kun besørjes af en enkelt Mand med et enkelt Skib, som naar en Route udføres af et større Selskab, der har flere Skibe til sin Disposition. Dernæst maa man ogsaa erindre, at der i en Række af Aar har været arbeidet paa tre Ting paa Syllandsiden, tre Forhold, der maatte forandres eller forbedres, før den svenske Regjering overhovedet vilde vise Tilbøjelighed til at forhandle med Danmark om en gennemgaaende Trafik ad den Vej. — Alle disse tre Ting ere nu ved den høitærede Indenrigsministers Bestræbelser — selvfølgelig med Lovgivningsmagtens Bistand — bragte tilveie, først Jernbanen, dernæst Broen over Limfjorden og nu tilsidst den tredie, Havnen ved Frederikshavn, som der jo nu er al Sandsynlighed for vil komme. Naar nu den høitærede Minister har kæmpet for